

82. Den Europæiske Menneskeretsdomstol

Danmark var med til at grundlægge Den Europæiske Menneskeretsdomstol, og menneskeretskonventionen er inkorporeret i dansk lov, så dens artikler kan påberåbes ved domstolene. Men hvad er de fine rettigheder værd i praksis for almindelige borgere? Det ved jeg noget om efter syv forsøg på at få mine rettigheder respekteret.

Et luftkastel af glas og metal

I den franske by Strasbourg ligger et stort og flot monument af glas og metal. Det er Den Europæiske Menneskeretsdomstol, en fysisk manifestation af den vestlige verdens respekt for dens borgeres grundlæggende og individuelle rettigheder, som de er kommet til udtryk i Den Europæiske Menneskeretskonvention.

Menneskerettigheder er et yndet politisk argument, når de vestlige stater vil slå deres politiske modstandere, typisk Rusland og Kina, oven i hovedet, men har de nogen praktisk betydning for os almindelige borgere? Det har jeg undersøgt ved at klage i syv af de tilfælde, hvor mine rettigheder er blevet krænket.

- 1995 Forbuddet mod min bevisførelse i injuriersagen.
- 2000 Den illusoriske sagsbehandling i ambi-sagen.
- 2010 Afvisningen af retssagen om ophavsretslovens fortolkning.
- 2011 Advokatpålægget i FDV's reparationssag.
- 2011 Afvisningen af retssagen mod Domstolsstyrelsen.
- 2011 Fogedforretningen og brugen af ulovligt tilvejebragt bevismateriale.
- 2016 Sagsbehandlingen under og efter fogedforretningen i 2005.

1995: Injuriesagen (sag nr. 29188/95)

“Having assessed the facts,” skrev Kommissionen i sin afgørelse, men den havde ikke bedømt fakta. Afvisningen er baseret på dommernes bemærkninger, men de fremlagte vidneforklaringer blev ignoreret. Det fremgår misvisende, at EU-retten blev sorteret fra, fordi mine udtalelser ikke vedrørte EU-retten (side 282).

Det var i det mindste et forsøg på en forklaring i forhold til artikel 6 (side 647), og det havde været fair nok, hvis jeg havde beskyldt Johan Schlüter for voldtægt eller bankrøveri, men påstanden gik altså ud på, at han havde overtrådt EU-rettens konkurrenceregler ved at isolere det danske marked for udlejning af film.

Mogens Christensens bemærkning til advokat Ulrik Bayer om, at afvisningen af bilagene var en trykfejl, er heller ikke medtaget. Kommissionen lagde utroligt nok til grund, at samtlige 96 fremlagte bilag var uden betydning!

Der var ingen bedømmelse af de tre udtalelser, som dommerne havde bedømt til at være ens, selvom kun forklaringen til EU-Domstolen indeholdt en forsikring om, at retten til at forbyde videresalg var konsumeret. Før og efter fastholdt Johan Schlüter, at både salg og udlejning krævede tilladelse, og det var begrundelsen for at indføre § 23, stk. 3, i 1989 (side 136). Hvorfor er det mon så uoverkommeligt at kontrollere hans manipulationer ved at læse EU-Domstolens retsmøderapport? I 33 år er jeg den eneste, der har læst i domssamlingen for 1988, selvom jeg i hver eneste redegørelse har fremlagt fotokopier af de relevante afsnit (kapitel 13).

Jeg havde også klaget over krænkelse af mine rettigheder efter artikel 10 og 13. Artikel 10 (side 631) vedrører ytringsfriheden. Jeg mente, at den måtte omfatte en ret til at afsløre en økonomisk forbrydelse, og hvis det var et problem for danske domstole at forholde sig til min bevisførelse, ville jeg gerne gennemgå sagen for Den Europæiske Menneskeretsdomstol.

Kommissionen afviste dette klagepunkt med, at det ikke fremgår af dommen, at jeg gjorde ytringsfriheden gældende. Jeg kan se af min procedure og min brors noter, at jeg henviste til ytringsfriheden. Kommissionen forklarede i afvisningen, at det ikke fremgår af sagsakterne for de nationale domstole, så læren må være, at den højt besungne ret afhænger af, hvad dommerne vælger at skrive ned.

Afvisningen af artikel 13 illustrerer sjuskearbejdet. Kommissionen henviste til, at jeg havde haft adgang til to retsinstanser, men faktum er - og baggrunden for klagen var - at *ingen* af dem kunne eller ville forholde sig til bevisførelsen.

Artikel 13: Adgang til effektive retsmidler

Enhver, der krænkes i de ved denne Konvention anerkendte rettigheder og friheder, skal have adgang til effektiv oprejsning for en national myndighed, uanset om krænkelsen er begået af personer, der handler på embeds vegne.

2000: Ambi-sagen (sag nr. 62575/00)

Klagen over ambi-sagen var den første, der blev behandlet af Domstolen selv, og der var i det mindste en dialog med Domstolens Søren Nielsen, selvom han ikke forstod, at baggrunden for klagen var den illusoriske rettergang.

Jeg var ikke alene vred over, at Skatteministeriet og domstolene snød mig for tilbagebetalingen; jeg var mindst lige så vred over, at de havde spildt min tid i det næsten seks år lange forløb. Hvad skulle undersøgelser, bilag og bevisførelse til for, når det ikke havde den mindste indflydelse på sagens resultat?

I kendelsen året før havde Østre Landsret tiltrådt, at der ved gennemgang af mine fakturaer ikke kan konstateres nominelle prisstigninger, men dommen blev afsagt på et grundlag, der gjorde bevisførelsen betydningsløs. Engang var en fair retssag kendetegnet ved, at en dom var resultatet af en vurdering af fakta. "Det er ganske vist bevist, at du ikke begik forbrydelsen, men vi kan ikke lide dig, så vi dømmer dig alligevel," blev f.eks. ikke anset for at være fair.

Menneskeretsdomstolens dommere forstod det ikke. Søren Nielsen troede, jeg blot var uenig i dommernes bedømmelse af beviserne (side 725), men klagen gik altså ud på, at bedømmelsen af beviserne var uden betydning for afgørelsen.

The Court has examined the application and notes that the applicant has been informed of the possible obstacles to its admissibility. In the light of all the material in its possession, and in so far as the matters complained of are within its competence, the Court finds that they do not disclose any appearance of a violation of the rights and freedoms set out in the Convention or its Protocols. It follows that the application must be rejected, in accordance with Article 35 § 4 of the Convention.

Menneskeretsdomstolens afgørelse på sag nr. 62575/00, 6. juli 2001

2010: Ophavsretslovens fortolkning (sag nr. 19695/11)

Herfra gik det kun ned ad bakke. Der gik 10 år, før jeg fandt det værd at ulejlige menneskeretsdomstolen igen, men afvisningen af retssagen om ophavsretslovens fortolkning lå lige til højrebænet (kapitel 47). Jeg kan jo ikke opføre mig som en lovlydig filmimportør uden at vide, om jeg før importen skal indhente samtykke, eller om jeg "bare" skal respektere et forbud! Og hvem skal i givet fald give dette samtykke eller udstede et forbud? Det var i hvert fald ikke blevet mere klart efter Kulturministeriets og Johan Schlüters kovendinger. Deres nye *fortolkning* gik stik imod hensynet til det indre markeds funktion, som EU-institutionerne havde lagt vægt på i retssagen om *gyldigheden* af regional konsumtion. Tværtimod blev det danske marked for salgofilm områdebeskyttet til fordel for FDV.

Kunne det betyde noget, at de to tidligere klager var indsendt af mig selv? Det burde selvfølgelig ikke betyde noget, men man ved aldrig, så jeg fik Henrik Karl Nielsen til at indsende klagen på mine vegne. Det skete den 2. november 2010.

Application no. 19695/11

I write to inform you that on 24 May 2012 the European Court of Human Rights, sitting in a single-judge formation (E. Fura assisted by a rapporteur in accordance with Article 24 § 2 of the Convention), decided to declare inadmissible your application lodged on 2 November 2010 and registered under the above-mentioned number.

In the light of all the material in its possession, and in so far as the matters complained of were within its competence, the Court found that the admissibility criteria set out in Articles 34 and 35 of the Convention have not been met.

Menneskeretsdomstolens afgørelse på sag nr. 19695/11, 31. maj 2012

2011: Hans Esdahls advokatpålæg (sag nr. 56466/11)

Da retspræsident Christian Lundblad erklærede Retten i Aalborg for inhabil, var det mit håb, at der ville komme en kompetent og fair dommer på sagen, men jeg fik Hans Esdahl. For ham var der ingen anden løsning end at adlyde FDV, og han gad ikke engang læse mine processkrifter (kapitel 61).

Han brugte et advokatpålæg i forsøget på at banke mig på plads. Jeg kan ikke finde ord for min vrede over hans adfærd. Det var en regulær krigserklæring, og jeg svarede igen ved at klage over ham til menneskeretsdomstolen.

Ifølge den kommenterede menneskeretskonvention (side 773) er det uklart, om artikel 6, stk. 3 c medfører, at man har ret til at forsvare sig selv, hvis man ønsker det. Det var et forsøg værd, og jeg ville også lægge pres på Hans Esdahl.

Det var slut med forudgående korrespondance. Klagerne blev registreret og fik et sagsnummer, men derefter skete der ikke noget, før jeg fik tilsendt afgørelserne, og de indeholdt intet, der kan gøre det ud for en begrundelse. Faktisk er det svært at se ud af afvisningen, om klagen i det hele taget er blevet læst. De to afslag ser ud til at være fortrykt. De eneste forskelle er datoen og sagsnummeret.

Måske fik jeg alligevel lidt ud af min indsats, for Mette Langborg ophævede i det mindste advokatpålægget, da hun overtog sagen efter Hans Esdahl.

Application no. 56466/11

I write to inform you that on 24 May 2012 the European Court of Human Rights, sitting in a single-judge formation (E. Fura assisted by a rapporteur in accordance with Article 24 § 2 of the Convention), decided to declare inadmissible your application lodged on 19 July 2011 and registered under the above-mentioned number.

In the light of all the material in its possession, and in so far as the matters complained of were within its competence, the Court found that the admissibility criteria set out in Articles 34 and 35 of the Convention have not been met.

Menneskeretsdomstolens afgørelse på sag nr. 56466/11, 31. maj 2012

Artikel 8: Ret til respekt for privatliv og familieliv

Stk. 1. Enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

Stk. 2. Ingen offentlig myndighed kan gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, undtagen for så vidt det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed eller landets økonomiske velfærd, for at forebygge uro eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden eller for at beskytte andres ret til frihed.

Artikel 8 i Den Europæiske Menneskeretskonvention, 4. november 1950

2011: Afvisningen af retssagen mod Domstolsstyrelsen (2 klager)

Dorete Bager havde uden varsel, uden retskendelse, uden begrundelse og uden at høre mig beslægtet mine film og påført mig tab. Jeg mente, at artikel 13 sikrede min ret til at anlægge sag for den og de efterfølgende krænkelser, men den blev blokeret af de anklagedes kolleger, der ikke engang læste stævningen. Jeg stiller derfor spørgsmålet, om en sådan domstol er uafhængig? Der var tale om kolleger, der ikke kun i princippet var motiveret til at hjælpe deres kolleger, men i praksis også gjorde det ved hjælp af et advokatpålæg, der var så langt fra betingelserne, man kan komme. Jeg klagede over sagens afvisning jf. artikel 6 og 13.

Jeg sendte en supplerende klage over selve bevissikringen, fordi betingelserne i artikel 8 ikke var opfyldt, idet der manglede en retskendelse. Og ifølge artikel 6 kan sådanne beviser ikke anvendes. Denne anden klage ville jeg dog frafalde igen, hvis jeg fik adgang til at gennemføre retssagen mod Domstolsstyrelsen.

Henrik Karl Nielsen sendte klagerne, fik en postkвитtering, og så skete der ikke mere. Denne gang kunne jeg ikke engang få klagerne registreret hos Domstolen. Jeg rykkede for at få sagsnumrene oplyst, men fik blot det svar tilbage, at der ikke var åbne sager vedrørende mig, idet 19695/11 og 56466/11 var afvist.

Jamen, det var ikke de klager, jeg spurgte til. Jeg sendte klagerne én gang til, og som svar blev jeg bedt om ikke at forstyrre den travle Domstol mere!

Application no. 19695/11 (inadmissible)

Application no. 56466/11 (inadmissible)

Dear Sir

I acknowledge receipt of your letter of 5 February 2013 and accompanying documents. I refer to my letter of 28 January 2013 in which you were informed that you have no pending cases before the Court. I should inform you that the Court and its Registry have a very heavy workload. The Registry can therefore no longer answer letters from you.

Den Europæiske Menneskeretsdomstol til Laserdisken, 13. februar 2013

2016: Fogedforretningen og reparationssagen (sag nr. 77874/16)

Samlet set handlede FDV's reparationssag om en bevissikring, der var foretaget uden den fornødne retskendelse. I stedet for at anerkende det og tilbagelevere det ulovligt tilvejebragte materiale rettede Dorete Bager fejlen med en retrospektiv kendelse om den bevissikring, hun allerede havde foretaget.

I forsøget på at dække over denne første fejl hobede fejlene sig op. Jeg mente, at det bizarre forløb med de mange løgne og undskyldninger havde udviklet sig til en principiel sag med masser af kød på, men den eneste ændring i forhold til de tidligere afvisninger var, at afvisningen denne gang blev meddelt på dansk.

Jeg er ikke overbevist om, at alle klagerne overhovedet bliver læst. Da jeg i 2011 sendte klagen over afvisningen af retssagen mod Domstolsstyrelsen, opdagede de måske ikke engang, at det var en ny klage? Måske så de kun, at kuverten kom fra ham den vedvarende plage fra Danmark, og ham var de godt og grundigt trætte af. Jeg har med mine aktioner ikke opnået andet end at vise, at de fine rettigheder i Den Europæiske Menneskeretskonvention er værdiløse for folk som mig.

Der er formentlig flere årsager til dette. En af dem er den udbredte fordom om, at Danmark er et dydsmønster, hvor menneskerettighederne overholdes. Det er vel rigtigt, at fangerne i fængslerne ikke tortureres med brændende cigaretter og ikke får rykket neglene af under politiforhør, og så ser man bort fra, at dommerne i Danmark arbejder for erhvervslivets top til skade for alle os andre.

Dette kapitel indeholder hverken spørgsmål eller klager, men jeg havde faktisk lyst til at spørge juridisk assistent Helle Pøhl, der bad mig holde op med at plage Domstolen, hvad de har så travlt med. De sikrer i hvert fald ikke mine rettigheder, men jeg kender egentlig godt svaret: Der er alt for mange krænkelser.

Til enhver tid ligger der cirka 100.000 klager og venter på at blive behandlet, og de skal ekspederes så hurtigt som muligt. Over 95 % af klagerne afvises uden en realitetsbehandling, og det er mit gæt, at kun få af dem bliver læst. I stedet for ærligt kun at udvælge principielle sager, holder Domstolen fast i princippet om, at alle kan klage. Det er bare lettere at vinde i lotto end at få sin klage behandlet, så for almindelige borgere er klageadgangen til Domstolen ikke andet end en illusion.

Sag nr. 77874/16

Jeg skal herved meddele Dem, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol sat med en enkelt dommer (S. O'Leary assisteret af en rapporteur i overensstemmelse med Konventionens Artikel 24 § 2), mellem den 19. januar 2017 og 2. februar 2017, besluttede at afvise Deres klage. Denne beslutning blev afsagt på den sidst nævnte dato.

Domstolen fandt, i lyset af samtlige dokumenter i dens besiddelse og i det omfang de forhold, der klages over, er omfattet af dens kompetence, at klagen ikke opfylder betingelserne nævnt i Konventionens Artikel 34 og 35.